

D. Tibor És Tiborné Nászúton

Ezek a szüleim, D. Tibor és Tiborné, született Spitzkopf Margit a nászútjukon. A kép Olaszországban, Rapallóban készült. Édesapámmal 1931-ben házasodtak össze, édesanyámnak ez a második házassága volt. Az első férjét úgy hívták, hogy Ascher Gyula. Zsidó volt, és Bécsben élt. Azt nem tudom, hogy bécsi születésű volt-e, vagy sem. Kereskedőember volt, ruha- vagy posztókereskedő. Szerelmi házasság volt, de az Ascher Gyula elég könnyelmű ember volt, nagystílusú szeretett élni, kártyázott, kaszinózott, nagy hozományt vert el, és a nagyszüleim úgy gondolták, hogy ebből elég. Hazahozták anyámat, és elváltak. Nem hiszem, hogy két-három évnél tovább tartott az a házasság. Nem volt gyerekük. Édesapám volt az ügyvédje, a válóperes ügyvéd, így kerültek össze, és így történt a házasságuk. Huszonhét éves korában ment férjhez édesapámhoz. Édesanyám háztartásbeli volt, a kornak megfelelően. Az édesapám otthon dolgozott, volt egy szép kis ügyvédi irodaszobája, ügyvédjelölttel, kisasszonnyal. Polgári jellegű ügyekkel foglalkozott meg válóperekkel. Valószínűleg cégeknél is volt, például a Gyula bátyám [nagybácsi] feleségének a szüleinél, a Bálint családnál, akik magosok voltak, és édesapám annak a magos cégnek volt a jogtanácsosa. A szüleim jártak társaságba, színházba, nyaralni. Az 1930-as évek polgári életét élték. Jártak hozzánk barátok, akik főleg az édesapám ügyvédismerősei voltak, zsidók, keresztények vegyesen, nem volt ez nálunk szempont. Akkor még divatos volt a kártyaparti, a hölgyek römiztek, a férfiak alsóst vagy mit játszottak, a nagyapám és édesapám pedig jártak kávéházakba, ahol délutáni kártyapartik voltak. Az édesanyám barátnői pedig jöttek hozzánk römipartikra. Ezek hétköznap délután voltak, de valahogy most összefolyik nekem, hogy hétköznap vagy hétvégén délután volt-e. Nyáron pedig a szüleimmel meg a nevelőnővel Siófokra mentünk le nyaralni, ahol a faluban laktunk. A nagyanyámnak, aki kalocsai volt, volt egy kalocsai régi ismerőse, a Juci néni, aki oda ment férjhez egy építőmesterhez. Úgy hívták, hogy Gulyás Mihályné. A lányukkal még most is jóban vagyok. Ez egy ilyen falusi ház volt, de nagyon kedves, baromfiudvarral, disznóóllal, és nem a mai igényeknek megfelelő higiéniával, mert vécé nem volt, kint volt a budi. De nekem nagyon tetszettek a kapirgáló csirkék, a csirkeudvar meg a disznóól meg a nagyon kedves kis kert. És körülbelül félórányira volt a Balaton. Ott lakott a család pár hétig, tehát egy vagy két hónapra leköltöztünk. Édesapám itthon maradt, dolgozott, és minden hétvégén vonattal lejött meglátogatni a családot. Akkor így volt szokás. Ez ment egészen 1942-43-ig. Akkoriban nem volt ilyen utazási láz, mint most, az ember örült, ha valahova elmehetett. Nem voltunk külföldön sehol, és mindig együtt nyaraltunk a szüleimmel. Csak Siófokra jártunk, erre emlékszem. Meg a családi hétvégékre, amikor együtt ment a család a [Város]Ligetbe, múzeumokba, Margit-szigetre.